

Svar:

I henvendelsen kritiserer Positivgruppen forslaget om at straffe HIV-smittede, der dyrker usikker sex. Positivgruppen foreslår, at Folketinget øjeblikkeligt trækker lovforslaget tilbage, og at Tinget nedsætter et »HIV-udvalg« med repræsentanter fra HIV-organisationer samt jurister, læger og rådgivere, som seriøst og kvalificeret kan fastlægge rammerne for det fremtidige arbejde. Udvalget skal planlægge en langt stærkere og konsekvent rådgivning af testede og HIV-smittede.

Efter min opfattelse er der ikke grund til at følge Positivgruppens forslag.

Spørgsmål nr. 8:

»Udvalget anmoder om ministerens kommentar til henvendelsen af 16. maj 1994 fra Positivgruppen, jf. bilag 11.«

Svar:

I henvendelsen redegøres der for nogle konkrete forløb vedrørende HIV-smittede. På baggrund af disse forløb argumenteres for, at der ikke bør ske en kriminalisering af usikker seksual adfærd. Derimod bør der ske en øget forebyggende indsats i overensstemmelse med de principper, der gælder for den hidtidige sundhedspolitiske indsats mod HIV-smitte og AIDS. I henvendelsens afslutning redegøres der nærmere for elementerne i en sådan forstærket indsats.

Justitsministeriet kan om disse synspunkter henvise til besvarelsen af Retsudvalgets spørgsmål nr. 3 (L 255 – bilag 2) og spørgsmål nr. 6 (L 255 – bilag 10).

Spørgsmål nr. 9:

»Udvalget anmoder om ministerens kommentar til henvendelsen af 13. maj 1994 fra AktHIVhuset, jf. bilag 13.«

Svar:

I henvendelsen fra AktHIVhuset kritiseres 3 formuleringer i bemærkningerne til lovforslaget. De sidetal, der henvises til, findes imidlertid ikke i lovforslaget, hvorfor det er vanskeligt med sikkerhed at fastslå, hvilke formuleringer der sigtes til.

1. Det anføres, at der i lovforslagets bemærkninger skulle ligge, »at den evt. HIV-

smittede har ansvaret for at kunne bevise, at der er dyrket sikker sex, eller han/hun har fortalt sin HIV-status.«

Det følger af det almindelige princip i den strafferetlige bevislære (»In dubio pro reo«), at det påhviler anklagemyndigheden at bevise den tiltaltes skyld. En eventuel bevisvivl kommer således den tiltalte til gode. Dette princip gælder også for retsforfølgningen af formodede overtrædelser af den foreslåede bestemmelse i straffelovens § 252, stk. 2. Om mulighederne for at føre sådant bevis henvises til besvarelsen af Retsudvalgets spørgsmål nr. 2 (L 255 – bilag 2).

2. Det anføres endvidere i lovforslagets bemærkninger, at det »er i rådgivningen vigtigt, at to HIV-smittede dyrker sikker sex. Gensmitning med en ny virusstamme kan have katastrofale følger for en i forvejen HIV-smittet.«

Det fremgår af lovforslagets bemærkninger side 4, højre spalte, 2. nye afsnit, at et ubeskyttet samleje mellem to personer, der begge er HIV-positive, ikke medfører strafansvar for nogen af dem. Dette er selvsagt ikke ensbetydende med, at det ikke i rådgivningen kan og bør betones, at HIV-smittede i alle tilfælde bør anvende beskyttelsesmidler i forbindelse med seksuel omgang.

3. Det anføres, at som »bemærkningerne er formuleret, er rådgiverne dermed kriminaliserede«.

I lovforslagets bemærkninger, side 4, højre spalte, 3. nye afsnit, anføres, at også andre end den, der selv er HIV-smittet, kan ifalde strafansvar efter bestemmelsen. Tænker man sig således en person, der medvirker til, at en HIV-smittet har ubeskyttet samleje med andre, velvidende at den pågældende er smittet, kan der efter omstændighederne ifaldes ansvar for medvirken, jf. straffelovens § 23.

Medvirken efter straffelovens § 23 omfatter den, der ved tilskyndelse, råd eller dåd har medvirket til gerningen. Sådant medvirken omfatter såvel bistand, der sigter på at forøge muligheden for fysisk at gennemføre lovovertrædelser, som bistand, der sigter på at øge den psykiske vilje dertil. For så vidt angår rådgivning, omfatter lovforslagets bemærkninger om medvirken alene de tilfælde, hvor rådgiveren har søgt at anstifte til en overtrædelse af den foreslåede bestemmelse, f.eks. ved at opfordre en HIV-smittet til at have samleje m.v. i strid